

*Jak přežít (v) manželství
a zachovat si zdravý ženský rozum*

POVÍDKY ke kávě

II.

**Hana
Hrabáková**

edice

MEA
CULPA

*Jak přežít (v) manželství
a zachovat si zdravý ženský rozum*

POVÍDKY ke kávě

II.

Hana Hrabáková

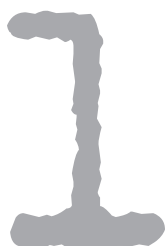
text © Hana Hrabáková, 2016
cover © Kameel Machart, 2016
ISBN: 978-80-87938-44-7

..... úvod

Tuto knížku bych chtěla věnovat vám všem, kteří jste přišli na křest mé prvotiny. Velice si vážím toho, že jste obětovali sobotní podvečer, který jste mohli strávit na chatě, s rodinou, s vnoučaty, někteří jste chtěli malovat obývací a přesto jste si udělali čas a přišli mě podpořit, prostě měla jsem velikou radost, že jste se kvůli mně vypravili nejen vy z Berouna, Králova Dvora, Hýskova, Žloutkovic, Lounína, Tmaň, Loděnic, Zadní Třebaně, ale i z Prahy, od Pardubic a z Bavorska. Všem moc děkuji.

A taky děkuji mé mamince, která mi od začátku držela palce.

Hana Hrabáková

..... Veselé Vánoce

Když se řekne Vánoce, vybaví se mi spousta příhod spojených s těmito svátky. A spousta sněhu. Dětství prožité v Popovicích, kde jsme se sestrou Bohunkou a ostatními dětmi sáňkovaly a bruslily na Litavce. Vzpomínám si, jak jsem jezdila s maminkou na saních z velkého kopce a dole jsme se měly trefit na můstek přes strouhu. Vždy jsem se bála, že se netrefíme. A vždy jsme se trefily...

Na Štědrý den nás děti vyfasovali tatínkové. Náš tatka se mnou a s Bohunkou šel za strejdou Ludvíkem, kde bydleli naši kamarádi Péťa a Ludvík. Tátové nás posadili na stůl, na botičky nám přišroubovali brusle šlajfky, odnesli nás přes zasněženou zahradu až na řeku a všichni jsme si užívali radovánek, zatímco maminky doma vše připravovaly. Ježíška jsme pokaždé prošvihli. Nikdy jsme ho ani nezahlédli, dárky nám nechával pod stromečkem a byl fuč.

Pak se mi vybaví moje první novomanželské Vánoce, kdy jsem jako zběsilá a v euforii nakoupila plno ozdob a vánočních dekoračních nutností, vyčerpala rodinný rozpočet na měsíc prosinec a manžel dodnes s chutí vypráví, jak se stro-

meček prohýbal pod spoustou ozdob, ale na jídlo už nám nezbylo. Hlady prý šilhal ještě na Tři krále.

Pak už jsme trávili Vánoce s naším synem a ty byly vždy úžasné.

Ne tak úžasné je měl ale syn Hely (Hela je má dlouholetá kamarádka a kolegyně. Občas si myslím, že by byla šťastná někde na pustém ostrově – tam by totiž nemusela neustále hledat brýle, klíče ani mobil...). Jednou na Štědrý den dostali od kamarádů strejdů stromek. Tedy spíš strom. Chlapi ho svázali, aby se s ním lépe manipulovalo a snažili se ho dostat po schodišti až do čtvrtého patra paneláku. Už na chodbě budili rozruch, když se nemohli vytočit a občas sousedům shodili kytku, botník či obrázek ze zdi.

Konečně dorazili do čtvrtého patra, zazvonili a se slovy: „Neseme vám ten stromeček“ se začali potácet chodbou až do obývacího, kde už bylo vše nádherně vyzdobené, stoly se prohýbaly pod různými dobrotami, děti dychtivě čekaly na překvapení, našňořené babičky a dědové zářili štěstím.

Rodinnou pohodu pokazilo jedno jediné přeříznutí provázku. Větve stromu se naráz uvolnily, smetly všechny ty dobroty ze stolu, chlebičky a cukroví letěly vzduchem, ze zdi padaly obrazy, několik kytěk a knížek se k zemi poroučelo i s políčkami, děti přelétly přes celou místnost až k oknu, kde se krčili dva vystrašení dědové a dvě naježené tchýně. Nikdo se nemohl ani hnout. Větve je uvěznily.

Jak to nakonec dopadlo, to už se nevypráví.

Veselé Vánoce to ale byly. Pro nás, nezúčastněné...

S Helou za kulturou

Kolem Vánoc také docela často jezdívám do Prahy za kulturou. Kdysi jsem dostala od berounské „mamutí“ cestovky, pro kterou pořádám zájezdy, pozvánku do divadla s rautem před představení i po něm. Potřebovala jsem jen řidiče, kterého zároveň baví divadlo.

Vzpomněla jsem si na Helu.

To jsem ale netušila, že netrefí do Prahy.

Navigovala jsem jí, i potmě jsme našly Butovice a přes její výhrady, kdy bráždila místní komunikaci z pruhu do pruhu, jsme se trefily na parkoviště u metra. Tam jsme ale nevěděly, co si počít s automatem, tak jsme se zeptaly spíciho dědy v budce, který nám - velice neochotně - poradil.

Z Karláku mě Hela vedla svými zkratkami k divadlu, o kterém nevěděla, kde se nachází. Já věděla, kde se přibližně nachází, ale moc důvěry jsem nedostala. Tak jsme se alespoň prošly...

Představení i raut jsme si náležitě užily.

Cestou zpět v metru nám, mně i ostatním cestujícím, Hela vyprávěla své celoživotní zážitky z metra. Opravdu vtipné příběhy!

Zapovídaly jsme se tak, že jsme v Butovicích vystoupily opačným východem, ale Heluš tvrdila, že to tam poznává, že jdeme určitě dobře a zase mě vedla jakousi temnou zkratkou...

Nakonec jsme se vrátily zpět do metra a dostaly se tak k našemu parkovišti. Hela měla chuť vyprávět a živě mi sdělovala, co se jí zase povedlo za veselé kousky a smály jsme se na celou noční Prahu.

A zase začal boj s automatem. Ať jsme dělaly, co dělaly, dvacka nám do automatu strčit nešla. Nešla strčit ani do toho druhého. Vyměnily jsme dvacku za jinou a nakonec se nám dílo podařilo. Vypadly nám dva lístky.

Přijely jsme k závoře. Hela nestáhla okénko, ale chtěla otevřít dveře a málem porazila turniket. To už jsme se fakt mlátily smíchy a Hela se mě ptala, jestli nevím, proč to udělala.

Ani na jeden lístek nám to závoru neotevřelo a Hela poznamenala: „Jestli to nebude tím, že se moc smějeme...”

Po chvilce zablokování výjezdu se k nám došoural dosud spící děda z budky a se slovy: „To jste zase vy dvě?“ nevěřícně kroutil hlavou, řekl, že tyhle lístky tam cpát nemůžeme. Že musíme otevřít závoru tím původním, který už Hela jako nepotřebný dávno zmuchlala. Obratně vysypala obsah kabelky, našla tu zmuchlaninu, vyžehlila na kolena

a podala udivenému dědouškovi. Ten nám provedl úkon, aby se zvedla závora a my se vysvobodily. Na co nám vypadly ty dva lístky – netušíme.

Při zpáteční cestě mi Hela opět nemínila důvěřovat a chtěla odbočovat do úplně jiných uliček. Líbily se jí všechny a všechny jí byly povědomé. Nakonec ji přesvědčil nápis „Plzeň“ a strhla volant doleva.

Po dálnici to prala stočtyřicítkou, vůbec nevím, zda při předjíždění koukala do zpětného zrcátka, stále mi se smíchem vyprávěla své zážitky, kdy a kde bourala, protože špatně vidí a vlastně ani neví, kudy vede silnice. Já jsem se jen mlčky modlila, že kdyby „něco“, ať je to natvrdo, nechtěla bych zůstat na vozíku. Byla jsem s tím celkem smířená a v duchu jsem se uklidňovala, že odžitou už mám většinu svého života.

V Berouně si Hela všimla, že nedýchám a rozesmátá se mě zeptala, jestli se s ní náhodou nebojím. Chtěla jsem odpovédět, že jsem to ani nestihla, ale selhal mi hlas.

Doma jsem ty čerstvé zážitky chtěla vyprávět manželovi, ale ten se rozchechtal, už když jsem mu řekla, že jsem jela s Helou autem do Prahy...

Rotoped

Nikdy jsem nebyla v posilovně. Jenom jsem jí párkrát procházela, když si moje kadeřnice zřídila salónek na konci tělocvičny, do kterého se muselo projít přes místnost plnou strojů a přístrojů. Vždy mi bylo trapně, když jsem si v lodičkách kráčela užívat zkrášlovací proces a překračovala a kličkovala jsem mezi těmi ufuněnými osobami, které se tam různě povalovaly, hekaly a pravděpodobně to dělaly dobrovolně.

Nikdy jsem nejezdila na rotopedu, i když jsem po něm podvědomě toužila. Ale kolo je kolo. Jedete a vidíte. Když byl syn malý, dokonce jsme s manželem a ještě dvěma rodinami uskutečnili týdenní dovolenou na kolech.

Tehdy to znamenalo vézt s sebou kromě oblečení, stanu a spacáků také vařič a základní potraviny. S těmi plně naloženými bicykly jsme týden putovali po středních Čechách a byla to fakt nádherná dovolená. Každý večer jsme rozložili mapu a určili si trasu na další den tak, abychom stanovali vždy u nějakého rybníka nebo řeky. Přes Berounku a Vltavu jsme za pár dnů dojeli na Sázavu a obloukem

se vraceli další čtyři dny opět přes Vltavu zpět. Počasí nám přálo, bylo to krásné a ráda na to vzpomínám.

„Představ si, pořídila jsem si rotoped!“ volala na mě od vrátek moje kamarádka, která mě přijela nedávno navštívit.

„Panebože, co s ním budeš dělat?“ zděsila jsem se. Ála, co ji znám, jezdí autem a pěšky chodí jen od auta do budovy, kterou právě navštěvuje. O tom, že by někdy sportovala, se nemohlo nikomu ani zdát.

„Potřebuju zhubnout. Podívej to břicho...“, chrlila na mě a svého macíka si pěkně pohoupala.

„Myslíš, že to dokážeš?“ zeptala jsem se nedůvěřivě.

„Asi ne, ale budu se snažit.“

A najednou mi to sepnulo. Proč chce hubnout a proč z ničeho nic po tak dlouhé době přijela na návštěvu. Potřebovala se pochlubit.

„Alíku...“, začala jsem nenápadně. „Ty máš chlapa! Přiznej se!“ A zahrnula jsem ji nemalým množstvím otázek.

Alík se rozpovídal a jen se rozplýval. Byla jsem šťastná s ní, protože už léta žije sama a po pár nezdařených pokusech už tohle ani nečekala. Tak jsem vyzvídala dál: „...kafíčko, večere, kino, výlety... A...?“ Člověk aby to z ní páčil.

„Jasně. Tohle všechno už máme za sebou.“ A dodala: „Teď zrovna chodíme do plavečáku. Věříš, že jsem plavat nebyla asi dvacet let? A v akvaparku vůbec?“

„Alíku, takže už tě viděl v plavkách... A neutekl...?“

Vyprskly jsme smíchy.

„Tohle už má chlapec za sebou,“ řekla Ála a pípla: „Ve dvojdílných...“

„No, tak to už ho nic horšího potkat nemůže!“ řekla jsem jí upřímně. „Jestli tohle vydržel, tak je fakt statečnej,“ uklidnila jsem ji a pak nechápavě dodala:

„A na co tedy ten rotoped? To už je zbytečný, ne?“

„No, dopadne to tak, jak říkají všichni – budu na něj odkládat oblečení,“ pravila rozvážně a já jsem jí skočila do řeči: „Výborný je to na kabelky, těch prý se tam vejde spousta a je to přehledný...“

Užily jsme si docela hezké odpoledne.

Neuběhl ani měsíc, když jsem se jednoho dne vrátila z práce a u nás v obýváku stál rotoped. To je asi telepatie, protože jsem manželovi o Álině cvičebním náčiní neřekla ani slovo.

Jak na ta řídítka koukám, budu si muset přikoupit kabelky, protože tolik jich zase nemám...

..... Když se řekne pes

Když se řekne pes, vybaví se mi náš Alfík, se kterým jsme se sestrou Bohunkou vyrůstaly v Popovicích. Byl to voříšek, ale krásnej. Hned pak se mi vybavuje Andík, boxer našich kamarádů, který s námi v Popovicích taky dost zažil. A pak už jen samí vlčáci, které jsme měli na statku u babičky na Křižatkách. Byli to postupně Astor, Asta, Bojar a Brita. Byli to mazlíci, kteří si s námi dětmi ale vytrpěli své.

I u tety na Mandátě měli dva vlčáky, ti ale nebyli na hraní. Když jsme si tam jako děti hrály, byli chudáci přivázaní, štěkali a cenili zubiska. Šel z nich strach.

Taky si vzpomínám na pudlíka tety Aleny, který s ní už tehdy spal v posteli a všichni se tomu divili, někteří byli i pohoršeni. Ale toho jsme mezi psy nepočítali. Jak pes nemá víc jak třicet kilo, není to pes.

Moje kolegyně – panelákovky - mají takové ty roztřesené, kiloapůl vážící krtky-kočkopsy, kterým se, když jim pověsíte na krk psí známku, rozjedou nohy do všech stran, protože ji neunesou. Stále ňafou, třesou se a sami nevědí, jestli jsou pes nebo kočka.

Moje kolegyně Dagmar chovala odjakživa kočky. Pak se v ní něco zlomilo a jela si k příbuzným do Německa pro pejska. Říkala pro pejska, ale přivezla si takového vyvalené-
ného netopýra. Velké uši, velké oči, zbytek krtek... Ale je to miláček a jmenuje se Aidička. Vyšla ji na 300 Euro. Za ty prachy mohla mít klidně dva až tři vlčáky nebo 52 koček. Ale Aidičku může vzít kamkoli, šoupne ji pod bundu a je to. To my našeho Bena ne.

Ale ten zase občas vyrazí na výpravu sám. Pořád čekáme, kdy už přestane škodit. On si jen tak malinko poskočí, zahrabe předními a na skalce je díra jak po výbuchu. Takovou díru by Aidička hrabala čtrnáct dnů a zbytek by musela dodělat Dáša.

„Bene, kde zase jsi?“ To se nejčastěji ozývá z garáže, kde spolu Ben s manželem tráví nejvíce času. Když se vrátí z dlouhé procházky, manžel se usadí na židli, otevře si pivo a nabírá nové síly. Ben ani nepostřehl, že ušli pět, často i deset kilometrů a skotačí v garáži a po dvoře. Tu odnese kladívko, smetáček rozcupuje na kousky, obaly na květníky a různé babiččiny poklady zničí na místě a stále není unaven. Jeden pokrok jsme ale zaznamenali – prádlo ze šňůr už nestrhává všechno. Už si vybírá...

Málem bych zapoměla na Huga! To je bojový pes mé neteře. Ten taky dost škodí a s ničím se nepáře. Je bojový, ale nebojuje. Rovnou nosí trofeje.

Jednou přinesl v zubech z parku jorkšíra...

Pět tet jede do světa

Kdysi dávno jsem měla sen – chtěla jsem se podívat do Francie a vidět Paříž. Možná to bylo tím, že jsem četla francouzské romány, sledovala francouzské filmy a taky jsem měla na gymplu úžasnou profesorku, která ve Francii studovala a která nám při hodinách francouzštiny vyprávěla své zážitky. Francie mě prostě lákala a jak jen to bylo možné, navštívila jsem Paříž a okolí, Mont Blanc jsem měla na dosah, několikrát jsem projela Provence i celé jižní pobřeží a podívala se na pevnost If, kde pobýval Edmont Dantes.

Druhým snem, byly egyptské památky a plavba po Nilu, motivovaná detektivkou Smrt na Nilu.

Když před lety nastala éra zájezdů do Egypta, zakousla jsem se a začala realizovat svůj plán. Manžel se mnou odmítl jet, tak jsem se zmínila Heleně. Souhlasila. Pak se k nám přidaly ještě Marcí a Jana s Lenkou; byla jsem šťastná jako blecha a rozjela akci.

Jana razí heslo: Bez manželů = poloviční útrata a dvojitá zábava. Můj kamarád Mamut mi připravil zájezd přesně podle mých snů. A nesplnitelné se začínalo stávat splnitelným.

Za tři měsíce vyrazíme!!!

Následovala doba velkých příprav.

„Co si bereš s sebou?“ byla nejčastější otázka, která padala.

„Já se z toho letadla asi pose..! Nikam nejedu,“ skuhrala Jana, která měla fobii z létání.

„Tak za námi přijed' na koni,“ smály jsme se jí.

„Marcí, sbal celou lékárničku, vem od všeho všechno, abychom to přežily bez úhony!“ Ze střevních potíží jsem měla největší strach.

Blížil se den D. Asi tři dny před odletem u mě byla Jana, že má děsnou depku z letadla a já jen tak mezi řečí povídám: „Kdo tě poveze na letiště? Manžel?“

A když jsem viděla její výraz, povídám:

„Hele, že on ještě neví, že někam jedeš?!“

Jani se nevinně usmála a špitla: „Nač dráždit hada bosou nohou, když let je ještě daleko!“

To my měly s Helou domluveno, že nás poveze někdo od nich. V neděli jí volám a ptám se, kdo že nás poveze.

„Manžel. Vzal si na úterý volno a....“ nedopověděla, protože jsem ji přerušila: „Heluš!“ téměř pláču do telefonu. „My ale nejedeme v úterý! My letíme už zítra!“

„No vidíš,“ řekla klidně Hela. „Já to mám na úterý. To abych začala pomalu balit.“ To nám to hezky začíná...

Pondělí se vleklo. Uklidila jsem celý byt, nakoupila klukům zásoby a několikrát volala Heleně, abych jí připomněla pas, peníze a léky. Zbytek se dá dokoupit na místě.

Co ale budu dělat do té doby? Dala jsem se do vaření, aby mi tu kluci nechcípili hlady. A nalila si panáčka slivovice, aby mi bylo lépe.

Vyžehlila jsem restíky a vrátila se do koupelny, kde jsem se pustila i do dlaždiček. Vzala jsem to zgruntu. Kdyby s námi spadlo letadlo, nebo kdyby nás tam sežrali krokodýlové, prostě kdybychom se náhodou nevrátily, aby mě ta případná následnice, co by k nám domů nastoupila na moje místo, nepomlouvala.

Byt byl jak klícka, hrnec rajske na sporáku, já v sobě měla dva panáčky a začínalo mi být všechno jedno...

Překontrolovala jsem pohledem kuchyň a zrak mi utkvěl na hrnci plném červené omáčky...

Jak jsem vařila rajskou

Nevím proč, ale ta rajská ve mně vyvolala vzpomínky z doby dávno minulé. Měla jsem jet na pár dní s maminkou na chatu na Nežárku a slíbila jsem uvařit rajskou omáčku.

V pátek před odjezdem jsem šla ke své známé na skok na kávičku. Nalila mi sklenku bílého. Já bílé nepiju, bývá mi po něm špatně, ale nic jiného nebylo, tak abych neuražila...

Nějak mi zachutnalo a první sklenka tam zajela jako po másle. Nalily jsme druhou, probíraly život...

Třetí...

Další...

Doma jsem se zvesela pustila do rajské.

Hodně znavená jsem šla spát. V noci jsem už jen zvracela, zvracela, zvracela a mezitím i blbla... Jako Alík.

Manžel se mi smál. Já trpěla, skučela, hekala, plakala a trápila se...

Ráno jsem vstala celá zmlácená a v puse pachuč plyšového medvěda. Nevěděla jsem, která bije.

Za hodinu jsme měli jet na Nežárku.

A já – okno jako vrata! Proboha, jak jsem se dostala domů?

Šla jsem do kuchyně a nevěřičně koukala na hrnec rajské. Kde se tu vzala? ! Kdo ji uvařil?!

Ptala jsem se manžela a on mi řekl, že já, on že mi i asistoval a podával koření a že si užil docela hezký večer při vaření. Taky mi řekl, že vožralá vařím lepší rajskou než za celá ta léta střízlivá. Že si konečně po letech pochutnal... Sprosták!

Vyprávěla jsem svůj zážitek kamarádce u kávy a ta mi odpověděla: „Já jsem kdysi podobně pekla dort, ale já u toho i padala...“.

..... Letíme

Na letišti jsme si na kuráž daly třetinku piva a pozorovaly Janu, jak začíná zelenat, blednout a nakonec přestala komunikovat úplně. Posledním pohledem se ujistila, že zpět už nemůže, zobla uklidňovák a strnule a nepřítomně hleděla kamsi před sebe. Přetočily jsme si hodinky a klimbaly.

Blížila se pátá ranní a my přistávaly na hurghadském letišti. Egyptští delegáti si nás rozebrali podle názvu cestovek, nastrkali nás do autobusů a my jely vstříc neznámému světu.

Na pokoji jsme si daly zdravotní slivovičku a zalehly. Jen Hela strašně dlouho štrachala a pořád něco hledala. A štrachala a stále něco hledala celý zájezd.

Ráno se mi naskytl nádherný výhled na hotelový areál plný palem a bazénů a hned za ním Rudé moře. Udělala jsem pár fotek. Hela vstala a udělala těch fotek asi padesát. A dalších sto cestou na pláž.

Večer jsme seděly dlouho do noci na balkoně, popily jsme trochu slivovičky, abychom se ochránily od všeho zlého. V noci nás vzbudili, všichni jsme se nastěhovali do autobusu a vyráželo se v koloně směrem poušť. My s Marcí jsme

pospávaly, Hela fotila písek. Zprava poušť, zleva poušť... Pustily jsme se do jídla, které každý dostal v dortové krabici. Všichni pečlivě schraňovali své odpadky, aby je pak odevzdali řidiči, který za jízdy otevřel dveře a celou krabici vyhodil ven... A jelo se dál. Napravo písek, nalevo písek...

Po několikahodinové cestě v koloně se z ničeho nic objevil motorestík, u něhož zastavovaly všechny autobusy a záchody podle toho také tak vypadaly.

Seběhly se na nás loudící děti...

„Dej jim pomeranč!“ volala na mě Jana. „Já jim dala propisky, ale nechtějí je. Chtějí prachy!“

Zalovila jsem v kabele a nabídla pomeranč a nějaké zdravé musli tyčinky. Děti si to s úšklebkem rozebraly a dál natahovaly ruce.

A jelo se dál. Zase písek a písek...

Konečně jsem dorazili do Asuánu, nasedli na bárku a jeli si prohlédnout první památku, chrám Philae. Zde si Marčí koupila sošku bůžka Besse, takovou obludku, ale ona po ní toužila a má ji doma na krbu.

Večer nás rozmístili do kajut několikaposchoďové obrovské lodi. V podpalubí bylo všechno třpytivé a zlaté a my, holky z venkova, jsme se ocitly v ráji.

Po večeri jsme vyrazily na střechu – nahoru na palubu, kde byl venkovní bar, bazén a lehátka a kde ševalil temný Nil. Byla už tma a my jsme si povídaly a těšily se na další výlet.

Vstáváme ve tři ráno. Tedy za chvíli...

Domáci nudličky

Ta krabicová strava byla sice hygienicky nezávadná, ale takový domácí horký vývar – o tom jsme si mohly nechat zdát. Polévky sice bývaly na večerním menu, ale do té povliv domáci, s knedlíčky nebo nudličkami, měly daleko.

Jsou nudličky domáci a domáci. Nejlepší nudličky mívala babička Křižatecká, z domácích vajec od domácích slepiček, prohánějících se s námi dětmi po dvoře.

Když jsem coby novomanželka začínala s vařením, nudličky mi dělávala moje maminka.

Pak jsem si jednou řekla, že je zkusím taky. Jak se dělá těsto, jsem si pamatovala, vyválela jsem jakousi placku a vzpomněla si, že babička placku vždy dávala na utěrku a vystrčila ji proschnout na zápraží.

Dala jsem ji tedy na utěrku, a protože nemám zápraží a sluníčko stejně nesvítilo, dala jsem milou placku na radiátor za sedačku. A protože mám radiátor opravdu za sedačkou, placka nebyla vidět a já na ni zapomněla a do polévky jsem použila úplně jinou zavářku.

Až jednou, při úklidu, ejhle! – objevila jsem placku! „Ta se bude hodit,“ blesklo mi hlavou a popadla jsem ták, z placky sfoukla prach a chtěla jsem ji nakrájet na ty krásné nudličky. Vůbec mi nedošlo, že babička ji nechávala na zápraží zaschnout jen chvíli. Moje placka zasychala dobře tři neděle...

„Přece ji nevyhodím!“ řekla jsem si a pak jsem s placvou začala zápasit. Zakrojila jsem a placka se rozprskla na několik kousků. „Neznám slovo nejde to!“ pomyslela jsem si zarputile a nakonec jsem tu chuděru nalámala na malé, docela nevzhledné kousky. „V horké vodě se to ještě uvaří a bude to dobré,“ myslela jsem si.

„Áááá, copak to máme dneska dobrého?“ divil se manžel nad talířem. „Nějaká šhubánková polévka... asi...“ a projížděl talíř lžící sem a tam.

„To byl takový recept ve Vlastě,“ odpověděla jsem pohotově a sledovala ho, jak nabírá. Můj muž snědl vždy, až na pár drobností, všechno, co jsem tehdy uvařila. Většinou to okomentoval, ale hlad prý mu nikdy nedovolil vzdorovat.

„Tak víš, co?“ řekl mi nakonec: „Řekni mámě, ať tě naučí domácí nudličky.“

Odkývala jsem mu to. A dodnes mi ty nudličky dělá maminka nebo tchýně. Já na to nemám čas a ony je mají stejně nejlepší.

Dnešní novomanželky si je můžou i koupit. Kdekoli a jakékoli. Dnes si totiž můžou koupit i nakrájenou cibulku. Osmaženou!